

VOLUME III.

"THE NEW GRINDSTONE"

ISSUE No. 3.

“МІШОК ПОВНИХ СМІХУ НОВИНОК”

назбирав

Остап Безнагавиченко

У Нью Йорку, як і всюди,
живуть різно наші люди,
Одні в щастю і в спокою,
інші сваряться між собою.
Часом навіть без причини
жінка свого мужа кине,
Та коли біду пізнає, —
знова до него вертає.
Часом муж, випивши чарку,
сам на біду пічне сварку,
Тоді жінка на сараку
робить знану вже атаку.
Горишки, миски, все що має
йому в голову кидає.
Так, що мусить з своєї хати
й серед ночі утікати.

Таке лихо вже нераз,
в своїй хаті мав Тарас,
Аж сусіди всі зглядались,
але вчора вже дізнались,
Що рацію жінка мала,
бо давно йому казала,
Щоб коли візьме виплату,
зараз вислав передплату
На журнал “Нове Точило”
так як її кум Данило,
Однак він все відкладав,
зате вчора як дістав,
Так зараз скоро як міг
до редакції прибіг.
Дав на п'ять літ передплату
і спокійно пішов в хату.

ДЖЕРСИ СІТИ, Н. ДЖ. — Тут на одній розправі суддя запитав обжалованого:

— Чи можете сказати про себе щось таке, через що суд міг би вам дати лекшу кару?

— Чому ні! — відповів обжалованний. — Дуже полекшаючою обставиною повинно бути те, що мене вже десять разів замикали, і нічого не допомогло.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА. — Прийшовшого в хату Петруся запитала його мати:

— Петрусю, чому ти не сказав мені, що був в школі караний?

— Бо прошу мамусі, татко дуже часто говорять, що жінки не повинні всього знати.

АРНОЛЬД, ПА. — До бавлячугоса з псом Івася сказав його батько:

— Івасю, не бери пса за хвіст, бо він тебе вкусить!

— Ет, — відповів Івась — він там немає зубів.

ДІТРОЙТ. МІШ. — Під одною з тутешніх церков сидить жебрак і просить:

— Людьоньки добрі, допоможіть сліпому каліці, обтяженому дрібними діточками...

— А кілько-ж у вас діточок? — запитав хтось з людей.

А якжеж я можу їх порахувати; як я сліпий?...

ШІКАґО, МІШ. — Одного дня добродійка М. Пухнатенька запитала свою дочку Олю:

— Скажи мені доню, длячого ти конечно хочеш вийти заміж за фермера?

— Длятого, що фермера найлекше випроводити в поле!

БОСТОН, МАСС. — Микола Перець, працюючи зі своєю судженою, сказав:

— Тільки не хвалися перед ніким, що я просив о твою руку...

Миколо, — відповіла вона — похвалюся тільки перед Настею, бо вона все говорила, що я не знайду ніякого дурака...

“НОВЕ ТОЧИЛО”

Журнал Гумору і Сатири

Ціна поодинокого числа 10 ц.

Передплата на 12-ть чисел \$ 1.20

Закордоном і в Канаді \$ 1.50

Адреса:

“THE NEW GRINDSTONE”

EUGENE BEREZINSKY, Publisher

77 East 7th Street, New York 3, N. Y.

“Дописка”

Як що Ви дорогий Читачу і Ви дорога чатачко, побачите на одему числі нашого журналу “дописку” так це є ознака що Ваша передплата вже скінчилася, тобто що Ви вже одержали 12-ть чисел нашого журналу і просимо Вас візьміть це під увагу та негайно вишліть свою передплату на дальших 12-ть чисел.

Всім тим що присилають свої передплати без нашого повідомлення ми дуже вдячні і повідомляємо їх що без різниці в котрому році вони вислали свої перші передплати, як що досі не одержали 12-ть чисел їх перша передплата ще не скінчилася, а друга, нова буде починатися доперва, коли ми вишлемо їх вже 13-те число.

Заразом просимо їх о вибачення як що не все на час дістануть наш журнал, хоч ми стареємось всіми силами як найчастіше його випускати, однак і нам як кожному новому видавництві приходится поборювати різні а часто такі фінансові труднощі, та все-ж таки ми запевняємо всіх що за свою передплату всі дістануть вповні 12-ть чисел.

Хто присилає більше, без зазначення що решта є на пресовий фонд нашого журналу, так за всі гроші одержить належачись йому числа, тобто за кожних дальших 10 центів одно число більше.

Повище наведене повідомлення просимо запам'ятати і доперва коли побачите дописку надсилати дальші свої передплати, за що вже тепер щиро всім дякую.

Евген Березинський
Видавець.

“3 РЕДАКЦІЙНОЇ ТЕКИ”

Добрий Вечір! Добрі люди, — оттак вас вітаю
 Бо лиш ввечір оці рядки до купи складаю
 Днем я мушу як і ви всі на хліб працювати
 Щоб родині як кажеться кусок хліба дати.
 Бо щоб можна в Америці з видавництва жити
 Не годиться розсудному, самому себе дурити.
 Але видавництва треба, це кожне признає
 І хоч наш загаль вже тут досить таких має
 Так “Нове Точило” кажуть потрібно крутити
 Щоби хоч час від часу когось обточити.
 Бо між нами мало таких що у користь діють
 Зате стада і то всюди що лиш тільки риють,
 Самі хотять всім рядити, всюди владу мати
 А тимчасом не навчились собі ради дати.
 Про це пишуть нам багато з усіх сторін краю
 Що це правда мої любі і я добре знаю,
 Бо сам бачу що діється хочби в наших місті
 Й не раз кажу “а щоби вас, взяло чортів двісті”
 “Нові” кажуть що “Старі” це самі неукі!..
 “Старі” знов що у “Нових” залеженькі руки
 Що до праці фізичної не дуже тут рвуться
 І так наче лисі коні, сваряться-гризуться.
 Та не тягнуть вперед плуга на народній ниві
 А тимчасом перевертні, людська фалшиві
 Дивлячись на те все у кулак сміються
 Дивіться! — кажуть — як вони між собою б'ються
 Тому я сьогодні кличу: — “Годі так робити,
 Треба разом “Старим” й “Новим” у єдності жити,
 Треба бути нам усім вірним прибраній країні
 Та по змозі помагати братам в Україні.
 А як що хтось відкажеться разом працювати
 Того будем ми мусіли на “точило” взяти”.

Ебер.

“ПЕРОМ ПО ПАПЕРІ”

шкрабає

Богдан Дунаївський

Не знаю як воно по ваших містечках, але тут у нас в Нью Йорку то можна обійтися без радія, газети, лекції чи також і викладу, ви-старчить вільки вийти до парку між 7-мою та 10-тою вулицею при Евні А, а там довідається про все, що в світі діється. Яка де політика ведеться, котра система-лад ліпший, хто в світі від кого мудріший, хто до котрого сальону на шкляночку пива з ким заходить, котрого жінка та за що гризе і тим подібне
 То-ж і не диво, що деякі видавці наших газет в тому парку, зо злості аж скаженіють, бо людська відказуються від купуван-

на, словами: — “Е, то, що ви там написали, то я минушого тижня вже тут чув”.

Отже, як самі бачите з повище наведеного, що воно таки і корисно зайти до того парку, по першому, що чоловік віддихне троха свіжим повітрям, а по другому не мусить купувати газети чи теж платити за електрику, колиб так сидів в хаті і слухав радія.

Тому то і я, коли знайду вільний час, люблю туди зайти та прислухуватись тому всьому.

От хочби і минушого тижня, вийшов я по вечері та знайшовши вільне місце на лавці, скоренько сів, щоб хтось другий мене не перегонив, бо вірте мені, що можете звати себе щасливим, коли знайдете тепер в тому парку місце щоб сісти, колись воно не було так, але тепер з приїздом наших дипістів, то таки тяжко захопити місце, як повиходять самітні, жонаті ще й з діточками, то таки так як тих муравлів в муравлині, але про те другим разом, бо нині хочу переказати вам цікаву історію, котру я таки сам перший раз в своєму житті від сидячих коло мене двох старших чоловіків чув.

Не знаю, що було причиною до цієї казки, але мабуть жінка, бо і про неї почалась тут мова.

Давно вже кажуть люде, “що і сам чорт не знає, яка з дівчини вийде молодипь”, дівчиною вона смирна і покірна, слухає вона матір, батька боїться, старших поважає, вийде на вулицю то і очей не зведе, а коли зачепить який парубок, то вилає, або заплаче. Але почекайте троха і подивіться, яка з неї молодиця стане, що то вона потрапить з бідним своїм чоловіком виробляти, не брешуть вже люде як кажуть, що і сам чорт не знає яка з дівчини молодиця буде, бо так воно справді і вийшло. Оженився чорт та й добув собі таку жіночку, що і тижня з нею не витримав а забрав свої манатки та дав від неї драла ні не оглядаючись.

Плентається чоргяка по світу і пекла відцурався, бо добре знає, що жінка і там його знайде. Раз якось ненароком дивлячись в противну сторону, найшов він на якогось чоловіка, що трохи з ніг не звалився.

— Тю, на твого батька! — скрикнув чорт — відкіль це нечиста мати тебе пре?

— Втікаю від жінки, — відповів чоловік — нехай вона сказється!

— Від жінки? — спитав чорт. — Куди-ж ти утікаєш? — скажи й мені бути ласка.

— До чорта з рогами, тепер і він мені не страшний.

— Ну, коли-ж так, то не мусиш далеко йти, я тобі і чорт.

Чоловік, почувши це дуже налякався, хотів вже ногам дати знати, а чорт його зупинив і каже:

— Не бійся мене голубчику,... я також утік від жінки, далась вона мені в знаки.

Кажуть люде, що „Біда одна, людей єдна“. От і вони пішли собі оба як добрі товариші. Чоловік розказував чортові про свою жінку — а чорт йому про свою. Нічого казати, обидві добрі, годилобся обох на одну осіку повісити. Далі чорт і каже чоловікові:

— Ти мені чоловіче жадної поради ані помочі не дась, але я тобі у великій пригоді стану.

— Ну, а в якій же ти мені пригоді станеш? — запитав цікаво чоловік.

— А от у якій, — продовжав чорт — я буду жінкам вскакувати в утробу та й буду їх мордувати. а ти мене виганяй, та й збирай гроші лопаткою, от що!

— Добре — відповів чоловік — тільки не вскакуй в утробу моєї жінки, там така гаспидська утроба. що ти і кінця, краю не знайдеш, там саме пекло, та мабуть там уже і без тебе сто кіп чортів сидить, коли не більше.

— Ет, хіба опріч наших жінок і людей на світі немає?...

Як згодились так і роблять, вскочить чорт в утробу якій небудь бідолашній, і зачне мордувати, а чоловік прийде, поворожить, пошакрує тай вижене чорта. Не минуло ще місяць часу, а в чоловіча вже повнісінький капшук срібла і золота, з грішми вже йому і жінка не страшна, бо знає, що маючи такі, хоч яку втихомирить, отже почав шукати причини, щоб якось з чортом посваритись і розійтись, так воно і сталось, за щось вони там між собою посварились і розійшлися.

Розійшовся чоловік з чортом і байдуже собі гуляє по шинках, не вина з гарними вдовичками і молодицями, а чорт собі тим часом пляни укладає. якби то на ньому пімстився.

Та й хитрий же діавольський син! Якось вскочив він в утробу якійсь княгівні, одним, одній дочці у батька, та й мордує небогу так, що князь дивлячись на її муки аж слізми умивається, аж волосся на собі рве, про-

бував він всіх способів, щоб улешити її муки, зо всього свого князівства зібрав лікарів, знахорів, та ні один нічого не вдіє, ніхто ради не дасть.

Аж доповів хтось князеві, що є такий чоловік, що чортів з утроби виганяє. Як почув це князь, зараз і післав за ним гонців, щоб хоч і під землею його знайшли, щоб без него і не вертались.

Не довго вони шукали нашого неборака, десь в шинки знайшли і помчали до князя. Як князь його побачив, аж до землі йому вклонився і просить, ну а ви вже знаєте як то ті магнати чого просять, він хоч і кланяється та за шаблюку держить, а коли не зробиш того що бажає, так і голову тобі зітне, як кажуть, гроші дає а шкуру з тебе вже плянує здерти.

— Вирятуй, — каже князь — мою дитину а я тобі пів князівства свого віддам, та як не виратуєш, то спалю тебе на тихому вогні.

— Погано, Тетяно! — подумав неборак, — якось воно не туди, зараз пізнав, що це чорт хоче помститися на ньому, та все-ж таки пробує, до чорта сюди, туди, круть, верть, що не робив, як не просив, але все на дармо.

— Князь обіцяв мені пів князівства, — каже чоловік, то я тобі віддам ту половину, тільки покинь князівну!

— Ет, — каже чорт, — магнати щедрі на обіцянки, вони тільки тоді не брешуть, як обіцяють кару, залле він тобі за шкуру сала!

А дівоцький син як і не вилазить з князівни, так і не вилазить — ще гірш мордує. Не рад вже бідолашний чоловік і тим грошам що зібрав, вже б і до жінки вернувся,

хотівби звідти втечи, але двір весь обставлений вартовими так, що ті і з ока тебе не спустять.

Минув тиждень, другий а князівні все гірше і гірше — князь нарешті вже і розлютився. — Ти — каже — вже всіх вилічив, а моєї дочки не хочеш?

Бачить чоловік, що тут не жарт, взяв та й князеві признався як на сповіді. Оттак і так, каже: — Це чорт мені на пакість забрався в утробу твоєї дочки, щоб мене зо світу зігнати. Він тільки того і хоче, щоби ти мене вогнем нагодував, але князь таки не хотів повірити йому.

— Брешеш, сяки-такій! Як не виженеш, то буде як я тобі сказав, вже для тебе свого слова я не переміню: я — каже — люблю правду!

— А щоб тебе з твоєю правдою! — подумав чоловік, почухавши потилицю. — Не твоя це правда а чортова.

На другий день князівні ще гірше стало і князь приказав неборака спалити, бо бачите любив правду. Скрутили бідолашному руки й ноги і положили на костер, як припекли сердешнього, так зараз в него і розум взявся! Вигадав, яким способом чорта примусити.

— Вижену — репетує — вижену дівоцького сина, тільки розвяжіть, голубчики!

Розв'язали, він і побіг у будинки та прямо у ту світлицю, де чорт мордує князівну. Як убіжить, як крикне не своїм голосом:

— Тікай чорте, жінка йде!

А чорт на втікача так прямо через вікно, тільки шибка забрящала.

“ТВЕРДА МОВА”

Захотілось на Україні одному ляхкови навчитися українських звичаїв і мови. І все собі записує, а чого не знає йде до козака сусіди і його питає. Остогидло козакові даром осла вчити тож й став шукати нагоди ляха [піддурити]. І трапилась вона швидко, нагода кохана до козака лях приходить на Покрови зрана, і знов його як звичайно клопоче, питає, що то слово “пощочина” у них означає? Запорожець усміхнувся й потирає руки, того — каже — я не знаю хоч беріть [на муки.

Це бачите таке слово що годі сказати: можливо лиш на примірі його показати, На те ляхок: — Покаж проше, покаж [люби браце! шпещеж можна мі показати як мувиць [не знає. А козак руку відвертає й бух його по [пиці! — Оце зветься “пощочина” в нашому [язиці... Покотився лях і каже: — “Тварда ваша [мова! Аж два земби вилецяло од єднего [слова”...

“Школярі”

В однім музею учиники оглядають статую Мілінської Венери, професор питає:

— Загородний, що тобі найбільше в тій статуйі подобається?

Ученик почервонів і несміло відповідає:

— Ноги... прошу пана професора.

— Ти осле! — кричить професор — заберай свої книжки і йди до дому!

— Качан! — питає далі професор.

— Груді... — відповів запитаний.

— А ти тумане! — крикнув ще більше роззлючений професор — візьми свої книжки і завтра прийдеш з мамою.

Розенбляв! — подивившись на малого жидка запитав професор — А що тобі найбільше в тій статуйі подобається?

Розенбляв ставши подумав хвилинку і каже.

— Прошу пана професора. Може я ліпше візьму зараз свої книжки і завтра прийду з мамою і з татом.

~~~~~

Де більша свобода?

На Раді в ОН йшла одного разу дискусія на тему, в котрій державі є більша свобода слова. Американський делегат встає зі свого місця і каже:

— В нас є така велика свобода слова, що звичайний громадянин ЗДА може прийти під двері Білого Дому і на цілий голос крикнути, що “Труман є найбільший проступник” і йому ніхто нічого не скаже.

Опісля встає представник Москви і собі починає говорити.

В нас також є така сама свобода слова, і в нас також кожний громадянин ССР може прийти під мур Кремля і крикнути на ціле горло що, “Труман це найбільший проступник” і йому ніхто також нічого не скаже.

~~~~~

“Порівнання”

Підчас частки советського апарату, одного службовця спитали, як він ставиться до большевицької влади.

— Як до своєї жінки, — відповів запитаний.

— Тобто як саме? — гукнули члени комісії, вражені незвучністю відповіді.

— Трохи люблю, троха боюся і трохи хочу іншої.

“БАБИНА МОЛИТВА”

Боженьку мій, Господоньку високо на небі.

ласка твоя нам присвята у кожній потребі,

Бо й я грішна, дуже грішна признатися мушу,

Господоньку мій небесний спаси мою душу.

Де ангели і архангели пісеньки співають

де пророки й апостоли любо спочивають.

Де тишина, де теплота, де гай процвітає,

де ангельські чути хори, де музика грає,

Де напійки, де забави, де співи охочі

де сонічко вічно гріє, нема зими й ночі.

Там і мою грішну душу прийми, добрий Боже, бо праведний на тім світі дихати не може,

Хоч до раю радаб душа, гріхи не пускають а вороги, діяволи мене обсядають!

Ратуй мене, Господоньку, бо я нещаслива, кожне мене називає: — Пльоткарка брехлива!

Найгірше тут Катерина мене напастує, хоч і кума вона мені, хай їй чорт мордує.

Але така мій Боженьку, погана, писката, що як ревне й бігме Боже здригається хата.

Правда, нічо і Явдоха отта перконоса, як розмелеться, так вам сипле мов у ступу проса.

Або Гандзя тота змерзла, що ніби здиhaє

Та й фор-ковта як рік Божий з плечей не скидає.

Тому то їм Господоньку не пропусти плазом, скарай моїх вороженьків згори усіх разом!

Спусти на них Господоньку із небес заразу щоб ногами всі здригали від одного разу.

Так, щоб коли рано встану, я перехрестилась і за душечки померші лише помолилась.

Мені прости Господоньку всі мої провини через клятві вороженьки я грішу щоднини.

Дай у ічастю та здоровлю много літ прожити, зате я все буду в церкві свічки світити.

Візьми мене у опіку Матінко Христова, а я за це акафистик найняти готова

І ви сяті угодники мені помагайте,

всім ворогам моїм писки геть позатикайте, Щоб мені на перешкоді вже не могли бути

та щоб лише мене було на всьо місто чути!

~~~~~

“Замовляйте вже тепер слідуочі числа нашого журналу, щоб запевнити собі цілість надзвичайно цікавої сатири п. н. “Майк Смит”, котру пічнемо друкувати вже в слідуочому числі, як рівнож, другі фейлетони, пера Дон Жуана з Канади”.

“Як що хочеш брате, святий спокій мати, Не старайся свого носа в чужу гречку пхати”.

“Що кажуть наші філософи”

Що Комітетовим купна Вакаційної Оселі, чи то Кемпи для дітей, булоб добрим застановитися не тільки над тим, як і де купити таку оселю, але також і для кого? Бо обі наші парохіяльні громади в Нью Йорку вже такі м'ють, але і ті не переповнені, є досить місця не тільки для дітей, але і для старших.

Що українці в Нью Йорку тоді побудують величавий Народний Дім; як лисому вже видавцеві оцего журналу виросте нові чуприна.

Що деяким співредакторам з “широкоровиненим почуттям гумору”, котрі часто критикують всіх і вся, треба також навчитися приймати критику, а не брати її за “напад”.

Що багато українців обезпечується в чужих Асекураційних Компаніях тільки тому, що від них не мусять брати жадних книжечок на вигравку, чи теж тикетів на Баль, Пікнік, чи теж інше підприємство, що в нас є мусовим.

Що коли б так наші письменники, поети, автори та решта мистці пера, мали за що видавати друком свої твори, так протягом п'ятих наступних років не булоб в Америці кусника паперу хочби і... ніс обгерт?

Що редактори одного нашого журналу такі заздрісні іншим, що застерігають собі права передруку не тільки своїх власних матеріалів, але навіть таких, котрих вони передруковують з других газет і журналів. — Фе, на вас панове!

“Причина успіхів”

Кореспондент “Правди” т. Хайнович віддавав твариноводчий радгосп ім. Леніна, де мав розмови з директором радгоспу, героєм вітчизняної війни, котрий розповів про методи, за допомогою яких він досягнув величезних успіхів у розбудові радгоспу.

— Мені, — сказав директор радгоспу, — прийшла до голови думка, що нові совєтські соціалістичні тварини мусять підвищити свої

показники на підставі тих самих факторів, що і щасливі “граждане” Сов. Союзу. І от я, їдучи до Москви, взяв з собою 10 свиноматот.

В Москві я відвідав разом з свиньми Музей Революції і Мавзолей Леніна, і мої сподівання справдилися: по приїзді до радгоспу кожна свиноматка опоросилася 20-ма поросятами, від тоді я стало проваджу з коровами, вівцями і кіньми політбесіди. Прослухавши 1-ший розділ короткого курсу історії ВКП(б), корови подвоїли кількість молока. У овечок після того, як ми повісили в загоні портрети вождів, збільшився ріст вовни.

Тепер методи цегож даректора широко використовуються по цілому ССРСР. Особливо гарні наслідки дає скульптура “вождя народів” поставлена на виднім місці в стайні.

За Мітлюю ч. 5.

Не для пса ковбаса
не для кота шинка,
Не для тебе куций Юрку
дівчина Оленка.
Вона тільки до такого
усміхається мило,
Котрий вислав передплату
на “Нове Точило”.
Не для пса ковбаса
не для кота шинка,
Хто погляне на Оленку,
тому котиться слинка.

Жидівський розум

Приходить Мойше до доктора і скаржиться на крижі, на кольки і тим подібне, але доктор був зайнятий з другим і порадив Мошкові щоби прийшов завтра і приніс моч у фляшці.

На другий день Мойше приходить і приносить цілий ґальон мочу, доктор взяв збадав моч і каже до него:

— Мойше! — твій моч показує що ти здоровий і нічого тобі не бракує...

Мойше дуже тим утішився і просить доктора щоби йому дозволив телефону, а коли Мойше вже був получений почав говорити.

— Галлов Хайкі! О Хайкі, моє Хайкі! Пан доктор говорило що я здоровий, і ти здорове та що всі наші десять дітей також здорові. Ой вей, дякувати Єгові що нікому із нас нічого не бракує.

Лемко.

„ДО СКЛАДУ Й ПРИКЛАДУ“

Простіть мені, добрі люди,
що так довгий час
Не писав я оцих своїх
небелиць для Вас,
А то бачте переїхавсь
я по всій Канаді
Був я в неодному місті
й в не одній громаді.
Деко́трі мене вітали,
мов брата гостили
А деко́трі, признаюсь Вам,
що таки ганьбили,
Навіщо-ж Вам говорили таким займатись,
От краще десь за бартендра в салові нанятись,
А не от так волочитись від хати до хати
Й передплату на журнал від людей збирати.
Бо я, бачите, поїхав там пробувати щастя,
Думав, може читачів приєднати вдасться,
Правда, троха приєднав, але це замало,
Щоб “Нове Точило” більшим виходити стало.
Бо хоч котрі згодились в ділу помагати
Так деякі знов радили сальон отверати,
Кажучи, що наші люди мало що читають
Більше в чарці коло бари розради шукають,
На те я їм відповів: — “Тут вільна країна
І що хоче те й робити може тут людина.
*Я сам часом на здоровля, щоб забути сварку,
Чи десь з кимось в товаристві перехилю чарку,
Але в всьому маю міру, знаю де запити
І де треба відповідну жертву теж зложити,
Тому усім, що злижили через мене передплату
Зичу щастя і здоровля та веселости богато,
А тим, котрі відказались, даю свою раду
Нехай справі розберуть з переди й зо заду
Бо хто в сальон заглядає без кінця і міри
Хай на дальше остається чортової віри,
А ми якось вже будемо за корбу крутити
І на “Новім Точилі” рила всім хруням точити,
Хай сміється з них усіх старець і дитина
Так пращаючи Вам каже, —

Федько Кожушина.

КЛІВЕЛЕД, О. — Одною з тутешніх вулиць переходить з візочком чоловік і кричить:

— Купую старе шмаття, папір, кости!...

Петро Макогін, що сидів тоді якраз перед своєю хатою, відозвався:

— Прийдіть, коли буде газдиня в дома, вона виїхала до родини на кілька днів, а я лиш сам вдома.

— Ну, то може маєте порожні фляшки?
— запитав чоловік.

“ДОРОЖНЕЧА”

Під великою стайнею фармера сидів здоровий собака без правого вуха і ока. Сидів і нудив світом, по його словах видно, що мав велику журбу і тугу на серці.

Який небудь психолог бувбу сейчас пізнав, що безталанна собака бажає виговоритись перед ким небудь, але хто там звертав увагу на него?

Поросна свиняка рилася в купі гною і нічого більше не інтересувало її, старий півень любувався молодими підкіпниціями і що хвиля поглядав на небо, наче б бавився в астрономію.

Качки і гуси вже десятий раз перешукували джюбами гноївку, начеб там Бог зна що находили. або надіялися найти, і так щиро занималася тою роботою, що навіть не запримітили, як свиня зловила і зіла одно гуся і двоє качат.

Один собака бачив сє, але що-ж його обходили мерзенні птахи з гноївки? З ними і так ніхто не в силі розговоритись.

До телят собака не мав приступу, бо стояли в загорідці під опікою трьох злюк, коров із здоровими рогами. Двоє фармерських дітей бавилися в суддів, судили і бралися віпати kota на гіляці, дармо собаки залицявся до них і махав хвостом, щоби прийняли його до товариства, діти ані не дивилися в той бік.

Знеохочений до краю, пустувся було йти і лежати під кухонні двері, коли саме тоді надійшов з пасовиська лисий кінь, що сильно хрямав на передню ногу, собака зрадів і задержався перед конем.

— Здоров, лисий мій найліпших друже! Я оце й дивився за тобою, бо вже ані раз нема з ким побесідувати. Ти один мій друг, перед яким бажаю висказати своє горе.

— Здоров! — відповів кінь — та чудно мені, що ти зробився таким моїм другом. А ще нема року, як ти зів мою безталанну матір. що вмерла за городами...

— А не згадуй мені сего, — заговорив швидко собака, махаючи хростом — бо пригадав собі, що кобила була дуже смачна.

— Не згадуй! — повторив — що було, минулося, я був тоді дуже голоден, газдині не було тоді дома, їздила до батьків, а господар знаєш як годує. часом дасть жертви а по більшості таки призабуде, впрочім і він сам

мало їсть, як господиня піде з дому, все заглядає за тою чорнобривою сусідкою... І я був змушений їсти твою покійну маму. Господ не пан, коли мій жолудок кричить їсти, так я і не перебираю а що попадегься їм, зів бим навіть свою маму а не то твою. А зрештою, ти сам добре знаєш, що твоя мама не симпатизувала зі мною. Все грозила мені, все оберталася до мене грубшим кінцем, хоч і як я любив покійницю. Ось і не давниця, що по смерті я зайшов до неї, се лише з симпатії, вір мені друже.

— Ну, нехай і так — відповів кінь — що було минулося, та все-ж таки синові жалко. як бачить собаку, що волочить кості матері...

— Дай вже спокій тим спогадам, лиши вже їх — загарчав собака. — Мама була мамою, доки плекала тебе і жила, а умерла, так і нема її більше. Похорони і забудь.

(Далі буде).

Самі все читайте і другим поручайте веселий журнал „НОВЕ ТОЧИЛО“.

“Ще той не вродився, щоби похвалився Я у житті своєму з ніким не сварився“.

Евгенко.

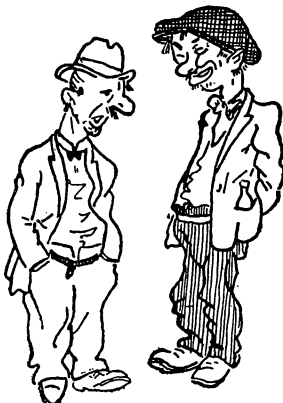
“Семко Булька й Тимко Люлюка”

нині слово мають

Дорогі читачі, ми дуже вдячні вам що ви зацікавилися оцим нашим журналом, та тими епізодами нашими котрих ми самі і добрі люди по нас подають. Однак нині просимо Прийдіть всі на зустріч нашому молодому видавцеві. Присилайте свої передплати і замовляйте оцей веселий журнал своїм знакомим. Переплату в сумі 1.20 цен. за котрі одержите 12-ть чисел цього веселого журналу, можна висилати готівкою, або чеком, чи моні ордером котрих треба виписувати на імя видавця.

EUGENE BEREZINSKY

77 EAST 7th Street New York 3. N.Y.

НОВІ КНИЖКИ

які можна набути в нашому видавництві

Є. Плужник: „Рівновага“ (посмертна збірка поезій) — Ціна дол. 0.30

А. Лотоцький: „Княжа Слава“ 200 ст. ілюстр. 1.—

Проф. Л. Вітвицький: Городництво, 240 ст. іл. 1.50

Проф. д-р Білецький: Історія Укр. Літератури, 320 ст. 2.00

М. Коцюбинський: „Тіні забутих предків“ 0.30

„Фата Моргана“ 0.50

„Інтермеццо“ 0.10

М. Орест: „Душа і Доля“ 0.30

А. Орел: Правописний словник з наголосами, 112 ст. 1.00

„Іжак Миротворець“ (для дітей, ілюстр.) 0.30

Український православний короткий молитовник 0.15

Малий требник українською мовою 304 ст. 2.00

Псалтир українською мовою 1.00

Архієп. Ігорь: Закон Божий Стар. Заповіт (ілюстр.) 0.30

Ікони кольорові (формат 7x10 ін.): Різдва Христове, Благовіщення, Пресвята Тройця, Воскресіння Господа Нашого Ісуса Христа, Вхід Господній до Єрусалиму 0.20

Українська друкарня

133 E. 4th Street, New York 3, N. Y.

ВИКОНУЄ ГАРНО і ДЕШЕВО
ВСЯКІ ДРУКАРСЬКІ РОБОТИ

ВІДОЗВИ
ТІКЕТИ
АФІШИ
ЛИСТОВІ ПАПЕРИ
КОВЕРТИ
ВЕСІЛЬНІ ЗАПРОШЕННЯ
КАРТИ БІЗНЕСОВІ
ЧЛЕНСЬКІ АПЛІКАЦІЇ
ПЛАТНИЧІ КНИЖОЧКИ
СТАТУТИ і Т. П.

Для окраси Вашої роботи маємо великий вибір ілюстрацій—українські вишивки і т. п.

„Наша друкарня не є банк, але Ви заощадите собі багато коли даєте свою роботу до нас.“